

Arrest

nr. 247 472 van 14 januari 2021
in de zaken RvV X en RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

Ten kantore van advocaat J. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2020 met referentienummer X (RvV X).

Gelet op de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2020 met referentienummer X (RvV 251 747).

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de drie verzoekers (RvV X), en die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de eerste verzoeker (RvV X) en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2009 deden verzoekster, derde verzoeker en de dochter van eerste verzoeker en verzoekster een aankomstverklaring in België. Ze waren in het bezit van een visum C, kort verblijf.

Op 26 januari 2010 diende verzoekster, samen met haar minderjarige kinderen, een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 juni 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 26 januari 2010 ontvankelijk.

Op 3 februari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 26 januari 2010 ongegrond. Tegen die beslissing diende verzoekster een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 10 maart 2011 werd de beslissing van 3 februari 2011 ingetrokken.

Op 10 maart 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 26 januari 2010 opnieuw ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 68 763 van 19 oktober 2011 werd het beroep gericht tegen de beslissing van 10 maart 2011 verworpen, wegens laattijdigheid van het ingediend verzoekschrift.

Op 28 februari 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies – asielzoeker).

Op 26 juli 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Die aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 1 september 2011. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op basis van dat attest van immatriculatie wenste eerste verzoeker een beroepskaart voor vreemdelingen te bekomen.

Op 11 oktober 2012 besliste de FOD Economie, KMO, Middenstand en Energie de aanvraag voor het verkrijgen van een beroepskaart in wacht te houden tot de beslissing betreffende zijn verblijfssituatie.

Verzoeker verkreeg een beroepskaart geldig van 24 april 2013 tot 23 april 2015, met de vermelding "De geldigheid van deze kaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 3 juni 2013 diende eerste verzoeker in België een aanvraag in tot een statuutwijziging naar zelfstandige, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 3 juni 2013 ontvankelijk, doch ongegrond. Volgens de gemachtigde kon op grond van de beroepskaart geen machtiging tot voorlopig verblijf als zelfstandige worden toegestaan, aangezien de beroepskaart was verkregen op grond van de nog lopende medische regularisatieprocedure. Tegen die beslissing werd een beroep ingesteld bij de Raad. Bij arrest nr. 194 755 van 9 november 2017 verwierp de Raad het arrest wegens afwezigheid ter zitting.

Op 9 oktober 2013 diende eerste verzoeker in België een tweede aanvraag in tot een statuutwijziging naar zelfstandige, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 9 oktober 2013 ontvankelijk doch ongegrond. Tegen die beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 194 750 van 9 november 2017 verwierp de Raad het beroep wegens afwezigheid ter zitting.

Op 30 oktober 2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 19 augustus 2011 ongegrond verklaard.

Op 13 november 2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 juli 2011, geactualiseerd op 13 juni 2013, onontvankelijk verklaard. De gemachtigde nam ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Per arrest nr. 194 754 van 9 november 2017 werd het beroep tegen de voornoemde beslissingen van 13 november 2013 verworpen door de Raad wegens afwezigheid ter zitting.

Op 13 november 2014 diende verzoeker een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dewelke op 12 januari 2015 onontvankelijk werd bevonden. Diezelfde datum kregen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In juli 2014 vroeg eerste verzoeker een hernieuwing aan van zijn beroepskaart. Deze werd geweigerd omdat verzoeker zich niet meer in legaal verblijf bevond.

Op 12 januari 2015 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 februari 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum bij de vertegenwoordiging in Pristina. Het visum werd geweigerd.

Op 10 november 2018 dienden eerste verzoeker en verzoekster een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en op 31 december 2018 dienden tweede verzoeker en zijn zus eveneens een verblijfsaanvraag in op grond van dezelfde wetsbepaling.

Op 24 juni 2020 verklaarde de gemachtigde die verblijfsaanvragen onontvankelijk.

Dit betreft de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de 2 aanvragen (met aanvullingen) om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2018 en 31.12.2018 werden ingediend door :

A., B. (N° R.N. [...]) geboren te G. / Joegoslavië op [...]1969

En echtgenote:

A., R. (N° R.N. [...]) geboren te G. / Joegoslavië op [...]1974

Ook gekend als : A., R.

En meerderjarige kinderen:

A., E. (N° R.N. [...]) geboren te G. / Servië en Montenegro op [...]1995 Ook gekend als : E.

A., E. (N° R.N. [...]) geboren te G. / Servië en Montenegro op [...]1998

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...) 1785 MERCHTEM

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De advocaat van betrokkenen schrijft dat mijnheer en mevrouw en hun meerderjarige kinderen in België verblijven en zich niet kunnen wenden tot een ambassade of een consulaat om er een visum aan te vragen. Zij verblijven volgens de advocaat in een dermate prangende humanitaire situatie dat de machtiging tot verblijf in België de enige oplossing is gezien ze onmogelijk terug kunnen keren naar hun land van herkomst. Naast artikel 9bis van de Vreemdelingenwet steunt het verzoek ook op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Betrokkenen steunen hun aanvraag ook op de omzendbrief van 26.03.2009, de zogenaamde omzendbrief 'Turtelboom' (meer bepaald de verwijzing naar prangende humanitaire redenen).

De richtlijn 2008/115/EG voorziet in de mogelijkheid voor de lidstaten om een verblijfstitel te verlenen aan vreemdelingen die geen verblijfsrecht hebben op hun grondgebied (art. 6.4). Deze bepaling laat toe om een afdoende oplossing te bieden aan onverwijderbare personen. Volgens de advocaat van het gezin is het namelijk administratief onmogelijk om een visum in Kosovo te bekomen. Het gezin zou immers een aanvraag moeten indienen via de ambassade in Bulgarije. Betrokkenen zouden dus eerst een visum voor Bulgarije moeten zien te bekomen om vervolgens een visum voor België te kunnen aanvragen. Het zou financieel en materieel onmogelijk zijn om zich naar Bulgarije te begeven. Een reis naar Bulgarije voor het hele gezin zou volgens de advocaat financieel niet haalbaar zijn. Het gezin zou hun zaak in België moeten sluiten door inkomstenverlies tijdens hun afwezigheid.

Het gezin ontvluchtte volgens de advocaat Kosovo een eerste keer in 1999 en een tweede keer in 2009 (moeder en kinderen) en 2011 (vader). De advocaat schrijft dat het gezin met zware trauma's en psychologische problemen kampte ten gevolge gebeurtenissen in het land van herkomst, meer bepaald de ontvoering van de zoon en de vernietiging van hun zaak (supermarkt) door brandstichting. Ze zouden al 10 jaar ononderbroken in België verblijven (mijnheer 8 jaar). Terugkeren naar Kosovo om van daaruit een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Sofia zou gezien het vluchtverleden van het gezin onmogelijk en onmenselijk zijn. Het gezin zou geen banden meer hebben met Kosovo. Een procedure opstarten via de ambassade in Bulgarije zou volgens de advocaat disproportioneel en onredelijk zijn.

Hun lang verblijf buiten Kosovo (waarbij ze ook legaal in België hebben verbleven tijdens hun asielpprocedure en hun aanvragen om geregulariseerd te worden onder meer op basis van medische elementen → één van de advocaten verwijst naar een langdurige regularisatieprocedure ingediend in 2011 en afgesloten in 2016), hun financiële situatie en het gegeven dat ze voor het ganse gezin een visum moeten bekomen via de ambassade in Bulgarije vormen volgens de advocaat een buitengewone omstandigheid.

Het gezin zou volgens de advocaat volledig geïntegreerd en verankerd zijn. Het gezin bouwde in België een privé-leven op met bijzondere banden en intense relaties (getuigenissen, petitie) en verwijzen naar artikel 8 van het EVRM. Ze beschikken over een duurzame vrienden- en kennissenkring die hen helpt, steunt en bijstaat. Dit vormt tevens een buitengewone omstandigheid volgens de advocaat. Indien het gezin via Bulgarije een procedure zou moeten opstarten zou dit een inbreuk betekenen op hun privé-leven in België (waartoe volgens de advocaat ook activiteiten van een professionele of zakelijke aard behoren). Dergelijke inbreuk zou niet evenredig zijn met het nagestreefde doel. Het gezin heeft in België professionele toekomstperspectieven. Ze baten momenteel al 7 jaar een zaak in België uit en zouden een groot cliënteel bedienen. Vrienden, kennissen en studenten betoogden op straat voor hun verblijf in België. Een petitie voor hun verblijf in België werd door veel mensen ondertekend (één van de eerste advocaten had het over meer dan 1000 handtekeningen). De kinderen zijn tweetalig Frans – Nederlands en liepen school in België. De dochter volgde kantoorstudies en de zoon studies met betrekking tot de horeca (onder meer opleiding SYNTRA met zijn vader als leerkracht).

Voor de advocaat bevindt het centrum van hun belangen duidelijk in België, niet in Kosovo.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielpcedures en de aanvragen om gemachtigd te worden tot verblijf op basis van medische elementen. Betrokkenen wisten ook dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden moeten verlaten. Dat werd ook reeds in eerdere beslissingen art. 9bis neergeschreven. Indien betrokkenen in België wensen te verblijven, kunnen ze de geëigende procedure volgen. Bovenstaande aangehaalde elementen vormen immers geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Humanitaire regularisatie (9bis) is een machtiging tot verblijf voor meer dan 3 maanden. Het is echter een uitzonderingsprocedure: het gaat om situaties waarbij de betrokkene niet in aanmerking komt voor een andere verblijfsprocedure, maar de persoon in kwestie toch een reden voor verblijf in België heeft.

Mijnheer is sinds 01.04.2013 gerant/ zaakvoerder van de BVBA (...) (pizzazaak 'd.'). Op bedrijfsvlak lijkt mijnheer in orde te zijn, maar niet op verblijfsvlak want hij beschikt nog steeds niet over een geldige beroepskaart (en evenmin over een verblijfsmachtiging). Voor wat betreft het uitbaten van een pizzazaak in Ukkel bestaat de procedure om als zelfstandige in België te komen werken. Mijnheer is hiervan op de hoogte want hij deed reeds een dergelijke aanvraag in het verleden. Gezien niet alle voorwaarden waren vervuld, bekwam hij geen visum D (hij kon toen geen beroepskaart voorleggen).

Op 22.05.2013 bekwam de heer A. een beroepskaart op basis van de toen nog lopende aanvraag 9ter. Deze beroepskaart was gekoppeld aan het attest van immatriculatie. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard en nog in behandeling was. Mijnheer verloor het recht om zelfstandige activiteiten in België uit te oefenen toen de aanvraag 9ter ongegrond werd bevonden op 30.10.2013. Betreffende zijn tewerkstelling zit er een beroepskaart in het dossier geldig van 24.04.2013 tot 23.04.2015 voor groothandel en uitvoer van wagens en vrachtwagens. Er staat bij de beroepskaart: "De geldigheid van deze kaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken". Op 03.06.2013 diende mijnheer bij de bevoegde burgemeester een aanvraag in tot statuutwijziging tot zelfstandige. Dit werd geweigerd. Op 09.10.2013 diende hij opnieuw eenzelfde aanvraag in. Ook deze aanvraag werd geweigerd, op 23.10.2013. In februari 2015 ging mijnheer naar Kosovo om een visum D aan te vragen via de vertegenwoordiging in Pristina. Het visum werd geweigerd (niet alle voorwaarden waren vervuld → de ambassadeur schrijft: "De heer A. heeft op 09.02.2015 een D-visum aangevraagd door oude documenten te verstrekken die voor zijn visumaanvraag weinig nut hadden, maar niets in zijn dossier dat erop wijst dat zijn aanvraag voor een nieuwe beroepskaart in behandeling is."). Betrokkene keerde zonder visum terug naar België en zette zijn zaak verder zonder in het bezit te zijn van een beroepskaart en een visum om in België te kunnen verblijven.

De algemene regel is dat de buitenlandse werker die zich als zelfstandige in België wil vestigen in het bezit moet zijn van een beroepskaart, met andere woorden een machtiging van het bevoegde gewest om zelfstandige activiteiten uit te oefenen in België. Sinds 1 januari 2015 wordt deze machtiging toegekend door het gewest. Dit is het gewest waar de economische activiteit plaatsvindt (vestigingsplaats). Zijn er meerdere vestigingsplaatsen, dan wordt de maatschappelijke zetel als criterium genomen.

De aanvraag voor een beroepskaart wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Deze post geeft de aanvraag door aan het bevoegde gewest. Indien de machtiging om in België een zelfstandige activiteit uit te oefenen toegekend wordt, worden het consulaat en de werker daarvan op de hoogte gebracht door het gewest. Na de beslissing van het gewest te hebben ontvangen biedt de werker zich opnieuw aan bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, om er een aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf (D-visum) in te dienen. Zodra hij in België aangekomen is, biedt hij zich aan bij het ondernemingsloket dat vermeld wordt op het aanvraagformulier voor een beroepskaart, om zijn beroepskaart af te halen.

Een andere gelijkaardige procedure om in Hongarije aan het werk te gaan via de daarvoor voorziene procedure lukte wel. Zowel mijnheer als zijn zoon bekwamen een visum om in Hongarije te kunnen werken en verblijven. De Hongaarse autoriteiten schrijven: "regarding the case of Mr. A. E. (pob. former

Yugoslavia, G., dob. [...]1998.) Kosovar citizen. We confirm his Hungárián residence permit no. [...] for working purpose, it is valid until 14.02.2021. First time he applied for residence permit at the Embassy of Hungary in Pristina, his stay was approved until 01.02.2019, after it was prolonged until 14.02.2021." En betreffende de vader: "Mr. A. B. (pob. former Yugoslavia, D, dob. [...]1969.) Serbian citizen's residence permit no. [...] for working purpose is expired on 30.04.2020, he has no status in Hungary anymore. It was his sole residence permit. He entered to Hungary the very first time on 07.04.2018." Verzoekers gebruikten de geëigende procedure en bekwamen een werk- en verblijfsvergunning voor Hongarije. De verklaring dat verzoekers niet terug kunnen keren naar het land van herkomst om er een procedure op te starten voor het bekomen van een werk- en verblijfsvergunning, wordt door hen zelf op dee manier weerlegd. Op de documenten die mijnheer voorlegt betreffende zijn zaak ARGO 19 BVBA staat nog steeds een Kosovaars adres wat er mogelijks op wijst dat mijnheer er nog steeds gedomicilieerd is: K. B. 10-12, 50000 G., Kosovo. Het gezin kan voor een beperkte tijd in de woonst in Kosovo verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun procedure om in België te werken en verblijven.

Alle nuttige informatie voor het indienen van een aanvraag voor tewerkstelling en verblijf in België vinden betrokkenen via volgende link: https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/De_zelfstandigen.aspx

Indien niet alle gezinsleden als zelfstandige komen werken, kunnen zij onder meer een visum aanvragen op basis van gezinshereniging, tewerkstelling in loonverband, studies,...

Voor 2009 heeft het gezin reeds eerder visa voor een kort verblijf in België gevraagd en verkregen. Het gezin kwam voor 2009 regelmatig meerdere keren naar België om hun vrienden te bezoeken. Het gezin onderhield goede contacten met enkele Belgische gezinnen die ze leerden kennen tijdens hun eerste bezoek aan België naar aanleiding van de gewelddadige gebeurtenissen eind jaren 1990 tussen Kosovo en Servië. Deze bevriende Belgische gezinnen zochten betrokkenen ook op, op hun Kosovaarse adres in D. Het Kosovaarse gezin is dus met de procedure via de Belgische vertegenwoordiging vertrouwd. Uit de informatie die de Belgische gezinnen gaven omtrent het feit dat iemand voor hen garant moest staan in België wezen deze mensen de dienst Vreemdelingenzaken erop dat het gezin zelf voldoende vermogend was en dat ze een eigen zaak (een supermarkt) uitbaatten in Kosovo. Het gezin leed niet onder een gebrek aan financiële middelen.

Mevrouw kent een medische problematiek en behoeft mantelzorg. De dienst 9ter kende echter geen verblijfsvergunning toe op basis van medische redenen. Alle zorgen zijn ook voorhanden in Kosovo. De dienst 9ter oordeelde onder meer dat vergelijkbare medicatie beschikbaar is in Kosovo. Er zijn in Kosovo ook voorzieningen voor mensen met de aandoening van betrokkene. In G. (de plaats waar betrokkene haar laatste verblijfplaats had) is er een algemeen ziekenhuis, een gespecialiseerd centrum voor de aandoening van betrokkene en talrijke ambulante centra. Elk gezondheidscentrum (publiek of privaat) is verplicht medische zorgen aan te bieden zonder discriminatie m.b.t. ras, geslacht, afkomst, religie of politieke voorkeur. Daarenboven stond in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Mevrouw zou mogelijks zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Wat mevrouw betreft viel ook op dat er bij de VISA-afrekening reistickets vermeld stonden voor Hongarije en Slovenië (datum transactie : 04/05/2016 → WIZZ AIR BUDAPEST en ADRIA AIRWAYS Ljubljana (hoofdstad en grootste stad van Slovenië)).

De jongen die in het verleden in België Buitengewoon Lager Onderwijs Type 8 volgde voor kinderen met leerstoornissen was als minderjarige emotioneel fragiel en werd tijdelijk begeleid door een kinderpsychiater. Het betrof als minderjarige een mentaal en emotioneel kwetsbare jongen. Een professionele hulpverlener berichtte dat betrokkene vermoedelijk in de toekomst nood zou blijven hebben aan blijvende ondersteuning op schools en emotioneel vlak. De jongen is inmiddels meerderjarig en over de actuele medische situatie van de jongen is ons niets recents bekend. Hij verbleef niet ononderbroken in België. Vanuit Kosovo bewam hij een visum om in Hongarije te gaan werken wat er toch op wijst dat hij zelfstandig in het leven staat, zelfs in het buitenland. Zijn paspoort werd op 14.11.2017 in G. uitgereikt vanwaar het gezin oorspronkelijk afkomstig is en waar zij waarschijnlijk nog steeds hun vaste verblijfplaats hebben (K. B. [...] G., Kosovo). Hij verkreeg een werk- en verblijfsvergunning die momenteel nog steeds geldig is (14.02.2021). Op 19.04.2018 vloog hij van Boedapest naar België. Hij betekende in België in 2018 een aankomstverklaring en zijn verblijf werd toegestaan tot 17.07.2018.

De dochter die eveneens meerderjarig is, verbleef evenmin ononderbroken in België. Volgens het Rijksregister en haar eigen verklaringen keerde mevrouw in 2011 al terug naar Kosovo en startte in het schooljaar 2013/2014 rechtenstudies aan de universiteit van Pristina, "Hasan Prishtina, faculty of law". Ze studeerde af op 18.11.2017 als 'graduated lawyer-bachelor'. Op 11.01.2018 werd ze in het bezit gesteld van haar diploma. Tussentijds bewoog zij in september 2016 het diploma 'Foundation in travel and tourism with Amadeus' uitgereikt in Montreal, Canada door de International Air Transport Association. Dat betrokkene niet terug zou kunnen keren naar Kosovo om via de diplomatieke of consulaire post een visum aan te vragen is ongeloofwaardig. Mevrouw werd op 23.07.2018 gecontroleerd door de Federale Politie toen ze op de luchthaven aankwam in België. Mevrouw kwam van Pristina en kwam met een TUI-vlucht naar België om haar familie in Merchtem te bezoeken. Op 29.07.2018 keerde mevrouw met de wagen terug naar Kosovo. Zelf verklaarde mevrouw dat ze vroeger nog in België had verbleven (mevrouw verklaart dat dit van 1999 tot 2011 was). Mevrouw heeft nu een eigen reisbureau in Kosovo.

Het gezin verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, hetzij voor een asielprocedure, hetzij voor een medische regularisatieaanvraag art. 9ter, verhindert betrokkenen - na een negatieve beslissing - niet, om een procedure op te starten via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging teneinde een visum te bekomen voor een lang verblijf in België. De elementen van integratie (kennis van de Nederlandse en Franse taal, het element dat ze in België vrienden en kennissen hebben die hen steunen en bijstaan aangetoond via onder meer de petitie met honderden handtekeningen die wordt voorgelegd met de melding dat het gezin in België moet blijven zodat ze hun pizza-zaak verder kunnen uitbaten en de studenten die in 2015 betoogden voor het kabinet van de staatssecretaris voor asiel en migratie om het gezin met een eigen zelfstandige zaak in Ukkel te steunen in hun vraag om hun verblijf in België verder te kunnen zetten, dat ze loonbrieven en facturen voorleggen waaruit blijkt dat ze betalingen hebben verricht met betrekking tot huur, elektriciteit, Partena, COGES SA,...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder toont het gezin niet aan dat de sociale banden in België buiten het eigen gezin zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Verzoekers kunnen de website van het bevoegd consulaat raadplegen voor alle inlichtingen inzake de praktische regels voor de indiening van hun visumaanvraag. Teneinde de juiste procedure op te starten om een machtiging tot verblijf te verkrijgen, kunnen verzoekers nog steeds beroep doen op hun advocate, mevrouw A. G. "Kosovo citizens interested in a long stay (D visa) in Belgium or Luxembourg (family reunion, study, work) should contact the Belgian Embassy in Sofia (Bulgaria) through this address: sofia@diplobel.fed.be."

Op 24 juni 2020 nam de gemachtigde beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande eerste verzoeker is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: A., B.
geboortedatum: [...]1969
geboorteplaats: G.

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande verzoekster is de derde bestreden beslissing en luidt als volgt:

“mevrouw:

Naam, voornaam: A., R.

geboortedatum: [...]1974

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Kosovo

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als A., R.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum om in België te kunnen verblijven.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande derde verzoeker is de vierde bestreden beslissing en luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: A., E.

geboortedatum: [...]1998

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene legt geen geldig paspoort voor die voorzien is van een geldig visum om in België te kunnen verblijven.”

2. Rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten gericht aan eerste verzoeker, werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, op 4 augustus 2020 (zaak met rolnummer 250 937) en op 3 augustus 2020 (zaak met rolnummer 251 747).

Ter zitting wordt door de raadsvrouw van de verzoekers gevraagd dat de zaak met rolnummer 250 937 behandeld wordt. De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 251 747.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel. Daarnaast wijzen ze ook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoekers lichten hun middel toe als volgt:

"Première branche

EN CE QUE la partie adverse, tout en constatant que les requérants ont invoqué l'article 8 de la CEDH et le respect à leur vie privée et familiale établie en Belgique depuis de nombreuses années et constitués d'amis profond et de longues durées et d'une vie professionnelles, sociales d'un soutien sans faille de ces amis, du bilinguisme des enfants et leur avenir professionnels, ne motive pas adéquatement sa décision au regard dudit article 8 de la CEDH.

QU'elle considère juste que ces éléments ne peuvent constituer des circonstances exceptionnelles au motif que les requérants savaient qu'ils devraient quitter le territoire en cas de décision négative et qu'un retour temporaire n'est pas disproportionné;

ALORS QUE l'article 8 de la CEDH requiert un raisonnement beaucoup plus développé, incluant la mise en balance des intérêts en présence, qui n'apparaît nullement à la lecture des motifs de l'acte attaqué qui ne permettent donc pas de comprendre clairement les raisons ayant amené la partie adverse à écarter l'application dudit article ;

Que le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 8 de la CEDH ainsi que par l'article 22 de la Constitution ;

Que l'article 8 de la CEDH se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Qu'en outre, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précise que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » ;

Que, selon la Cour européenne des droits de l'homme, «la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits. » (CEDH, arrêt K. & T. c. Finlande du 12 juillet 2001, § 150) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que la notion de vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH est une notion large (C.E.D.H., arrêt Peck c. Royaume-Uni du 28 janvier 2003, § 57) et qu'elle a, de jurisprudence constante, « toujours envisagé l'expulsion de résidents de longue date aussi bien sous le volet de la « vie privée » que sous celui de la « vie familiale », une certaine importance étant accordée sur ce plan au degré d'intégration sociale des intéressés »(C.E.D.H., arrêt Slivenko c. Lettonie du 9 octobre 2003, § 95) ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » ;

Que, dans la mesure où les requérants résident en Belgique depuis 2009, y ont séjournés légalement dans le cadre de leur demande de séjour médicale et de leur demande d'asile, et se sont parfaitement intégrés à la société belge au cours de ces 11 années passées sur le territoire, la situation des requérants doit indéniablement être abordée sous l'angle du respect de l'article 8 de la CEDH ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A. 179.818/29.933) ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de 1 C.E.D.H., 24 novembre 2009, Affaire Omojudi c. Royaume-Uni, §. 37 la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, latridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999- 11). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que, quand bien même votre Conseil considérerait, conformément à sa jurisprudence constante, qu'il n'y a pas ingérence et qu'il n'y a donc pas lieu d'appliquer le paragraphe 2 de l'article 8 dans le cas d'espèce dans la mesure où il ne s'agit pas du retrait d'un droit de séjour, la partie adverse était néanmoins tenue, sur la base de son obligation positive, de procéder à une balance des intérêts en présence et ne pouvait se contenter de se retrancher derrière la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'en effet, dans l'hypothèse où il n'y a pas ingérence, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner la situation sous l'angle de l'obligation positive de l'Etat et déterminer si celui-ci est tenu d'autoriser le séjour pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63 ; Cour EDI 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que « dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. » (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §39) ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers a jugé que
<< Dans la mesure où il n'est pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il ne saurait être considéré que l'acte attaqué implique une ingérence dans la vie privée. Il convient toutefois d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée de celle-ci. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de rappeler que l'étendue des obligations pour un l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y réside varient en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (voir parmi d'autres Abdulaziz, Cabales et Balkandi c Royaume-Uni, 28 mai 1985 et récemment Osman c. Danemark, n°38058/09, §54, 14 juin 2011). » (C.C.E., arrêt n° 78278 du 29 mars 2012) ;

Qu'au regard de ces obligations d'examen approfondi et de mise en balance des intérêts, la motivation développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît comme lacunaire et insuffisante dans la mesure où elle n'expose nullement ce qui l'a poussée à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier des requérants de continuer à vivre la vie qu'ils se sont créée en Belgique depuis 11 ans ;

Que, partant, la partie adverse a violé ses obligations de motivation de même que ses obligations au regard du droit à la vie privée et familiale ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus.

Deuxième branche

EN CE QUE, après avoir énuméré les différents éléments invoqués par les requérants dans leur demande concernant la longueur de leur séjour et leur excellente intégration en Belgique (scolarité des enfants, bilinguisme des enfants, pizzeria en Belgique nombreuses attaches professionnelles et sociales en Belgique, la partie adverse refuse de les prendre en compte au motif que les requérants savaient qu'ils étaient autorisés au séjour le temps de leur procédure d'asile et de demande médicale et qu'ils devraient quitter la Belgique une fois ces procédures terminées de sorte que ces éléments ne peuvent constituer des circonstances exceptionnelles.

La partie adverse poursuit en estimant qu'ils devaient suivre la procédure ordinaires et introduire la demande via le poste diplomatique compétent, la procédure sur base de l'article 9bis étant une procédure d'exception qui ne peut être ouverte que si aucune autre procédure ne peut être applicable ;

ALORS QUE, ce faisant, la partie adverse se dispense d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour qui lui a été soumise ;

Que les principes généraux du droit cités au présent moyen imposent notamment à la partie adverse de prendre une attitude proportionnée au cas d'espèce qui lui est soumis et de statuer sur base de tous les éléments de la cause, en examinant in concreto les éléments qui sont soumis à son appréciation ;

Que chaque demande dont est saisie la partie adverse dans le cadre de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 est particulière et que cette particularité doit être respectée, sous peine de vider ladite disposition de sa substance ;

Que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, le Conseil du contentieux des étrangers a considéré « qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation » ;

Que la partie adverse ne peut donc se contenter de citer les différents éléments prouvant l'intégration des requérants en Belgique sans examiner en quoi ces éléments ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Que, pour rappel, il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les «circonstances exceptionnelles» au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin 2000, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38) ;

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs d'une autorisation de séjour d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que l'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., arrêt n° 12.863 du 26/11/2002) ;

Que la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre pourquoi les nombreux éléments d'intégration invoqués par les requérants et non remis en cause par la partie adverse ne constituent pas des circonstances exceptionnelles justifiant qu'ils introduisent leur demande à partir de la Belgique ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A. 179.818/29.933) ;

Que la motivation de la décision attaquée est stéréotypée et pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre ;

Que le Conseil d'Etat a déjà considéré à plusieurs reprises que lorsque «la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie», elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle » (C.E., arrêt n° 121.440 du 8 juillet 2003 ; cfr. également C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003).

Que l'enseignement tiré de cette jurisprudence doit être appliqué par analogie au cas d'espèce ;

Qu'il semble que la partie adverse rejette de façon systématique et non différenciée les éléments des demandes basées sur l'article 9bis faisant état de la longueur du séjour - quelle que soit celle-ci - et de l'intégration comme n'étant ni révélateurs de circonstances exceptionnelles ni capables de fonder ces mêmes demandes ;

Que les requérants sont dès lors en droit de se demander comment ils pourraient faire valoir leur situation spécifique, celle-ci étant, semble-t-il, automatiquement considérée comme insuffisante et/ou non pertinente ;

Qu'en ne motivant pas in specie les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par les parties requérantes ne constituent pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction en Belgique de leur demande de séjour, la partie adverse manque à son obligation de motivation formelle et adéquate ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus.

Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse estime que les requérants peuvent rentrer au Kosovo où ils ont encore une adresse (selon les informations fournies lors de l'introduction de leur demande de séjour pour la Hongrie) et des moyens financiers (avant 2009 ils auraient été propriétaire d'un supermarché selon les dires de leurs amis) de sorte que rien ne les empêche de se rendre temporairement au Kosovo pour introduire leur demande de long séjour ou leur demande de carte professionnelle.

ALORS QUE les requérants ont expliqué qu'ils ne pouvaient introduire leur demande au Kosovo où il n'y a pas de consulat belge mais doivent se rendre en Bulgarie et donc d'abord demander un visa pour la Bulgarie.

Que la partie adverse se base sur des propos indirects de connaissance des requérants pour déclarer qu'avant 2009 ils avaient des moyens financiers confortables.

Que pourtant c'est à cette époque que les requérants ont dû quitter le Kosovo et se séparer de tout ce qu'ils y possédaient en raison de la corruption et de la violence qu'ils subissaient.

Que la partie adverse ne tient absolument pas compte de ces éléments contenus dans la demande [...].

Quatrième branche

EN CE QUE la partie adverse estime que l'intégration des requérants (connaissance de la langue néerlandaise et française, le fait qu'ils ont des amis et des connaissances en Belgique qui les soutiennent et les aident (notamment par la pétition avec des centaines de signatures présentées) la gestion de leur pizzeria, ...) ne peuvent constituer des circonstances exceptionnelles, car cela fait partie du bien-fondé de la demande et par conséquent, ne peut être traité à ce stade (RvS 9 décembre 2009, n°: 198.769).

ALORS QU'il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE EIAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38)

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs de régularisation d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à

l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger (Conseil d'Etat arrêt n°100.223 du 24/10/2001). L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat n°I 12.863 du 26/11/2002).

Qu'en l'espèce, force est de constater que la partie adverse examine uniquement en fait la question de l'impossibilité pour les requérants de rentrer dans leur pays d'origine afin d'introduire la demande.

Qu'en effet, elle estime que leur ancrage durable, leur intégration et leur employabilité immédiate ne constituent des circonstances exceptionnelles mais sont des éléments de fonds.

Qu'il lui appartenait d'expliquer en quoi l'ensemble des éléments invoqués ne constituent pas des circonstances exceptionnelles les empêchant d'introduire leur demande auprès du poste diplomatique ;

Qu'elle ne pouvait se contenter d'une déclaration abstraite et stéréotypée.

Que ce faisant, la partie adverse a violé le principe général de bonne administration de sécurité juridique et de légitime confiance"

In het eerste onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stellen dat ze gedurende vele jaren een privéleven hebben opgebouwd in België met langdurige vriendschappen en een professioneel leven. Ze wijzen op de tweetaligheid van hun kind en menen dat de gemachtigde niet op adequate wijze heeft gemotiveerd in het licht van de voormelde verdragsbepaling.

Verzoekers vervolgen dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) het begrip 'privéleven' een breed begrip is waarbij een zeker belang wordt gehecht aan de graad van sociale integratie van de betrokkenen. Verzoekers verwijzen naar het arrest Omojudi t. Verenigd Koninkrijk van het EHRM waarin het Hof stelt dat artikel 8 van het EVRM ook het recht beschermt om banden te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld en dat dit elementen inhoudt van de sociale identiteit van een individu, zodanig dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin ze leven integraal deel uitmaakt van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, onafhankelijk van een familieleven. Nu verzoekers in België verblijven sedert 2009, er legaal verbleven in het kader van een medische regularisatieaanvraag en hun internationale beschermingsprocedure, zich perfect geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving gedurende de voorbije 11 jaren, moet hun situatie onmiskenbaar worden onderzocht in het licht van het respect voor artikel 8 van het EVRM. Het enige wat de gemachtigde stelt, is dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken omdat verzoekers wisten dat ze het grondgebied zouden moeten verlaten in geval van een negatieve beslissing en dat een tijdelijke terugkeer niet disproportioneel is. Dit terwijl artikel 8 van het EVRM een verder doorgedreven onderzoek vraagt, met een afweging van de voorliggende belangen die in geen geval blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verder stellen verzoekers dat om aan de formele motiveringsplicht te voldoen zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motivering van elke administratieve akte het voorwerp moet uitmaken van de overwegingen in rechte en in feite die hebben geleid tot het nemen van de beslissing en dat die motivering adequaat moet zijn, zijnde exact, volledig en eigen aan de zaak.

Verder vervolgen verzoekers dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat rekening houdend met enerzijds het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net zoals de andere bepalingen van het Verdrag, moeten gegarandeerd worden en geen kwestie zijn van goede wil of praktische overwegingen, en anderzijds primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, het aan de administratieve overheid toekomt om voor het nemen van de bestreden beslissing over te gaan tot een zo grondig mogelijk onderzoek in functie van de elementen waarvan ze kennis had of had moeten hebben. In casu diende de gemachtigde over te gaan tot een grondige belangenafweging om na te gaan of de gemachtigde de positieve verplichting had om het verblijf toe te staan teneinde het privéleven te behouden en te ontwikkelen. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, wordt nog benadrukt door verzoekers dat moet rekening worden gehouden met hun specifieke situatie. Verzoekers menen dat de motivering lacunair en niet afdoende is in de mate dat niet wordt uiteengezet waarom de gemachtigde het belang van de Staat om zijn grenzen te controleren heeft laten primeren op het belang van verzoekers om hun leven verder te zetten in België sedert 11 jaar.

In het tweede onderdeel stippen verzoekers onder meer aan dat de buitengewone omstandigheden zowel slaan op gevallen waarin het onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen in hun herkomstland als de situaties waarin het bijzonder moeilijk is.

In het derde onderdeel gaan verzoekers in op de motieven waarin de gemachtigde stelt dat zij kunnen terugkeren naar Kosovo waar ze nog een adres hebben op grond van informatie verstrekt op het ogenblik van hun verblijfsaanvraag voor Hongarije en financiële middelen omdat ze voor 2009 eigenaar zouden geweest zijn van een supermarkt volgens hun vrienden. Bijgevolg zou niets hen tijdelijk verhinderen naar Kosovo te gaan om daar een aanvraag in te dienen voor een lang verblijf of hun beroepskaart. Ze stippen echter aan dat zij in hun aanvraag erop hebben gewezen dat ze hun aanvraag niet kunnen indienen in Kosovo waar er geen Belgische ambassade is, maar daarvoor naar Bulgarije zouden moeten gaan, waarvoor ze eerst nog een visum zouden moeten aanvragen voor Bulgarije. Verder stellen verzoekers dat de gemachtigde zich steunt op indirecte uitlatingen van hun kennissen over het feit dat ze vóór 2009 voldoende financiële middelen hadden. Terwijl verzoekers Kosovo juist hebben moeten verlaten en afstand hebben moeten doen van alles wat ze bezaten omwille van de corruptie en het geweld dat ze ondergingen. Verzoekers stellen dat de gemachtigde absoluut geen rekening houdt met alle elementen in de aanvraag.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 10 november 2018 en 31 december 2018 met aanvulling van onder meer 31 juli 2019 voerden verzoekers als buitengewone omstandigheden op uitgebreide wijze de administratieve onmogelijkheid aan om hun aanvraag in hun herkomstland in te dienen. Ze wijzen erop dat er geen Belgische ambassade is in Kosovo en dat zij de aanvraag zouden moeten doen bij de Belgische ambassade in Sofia in Bulgarije. In Kosovo is er immers enkel een diplomatiek kantoor dat niet bevoegd is voor aanvragen tot verblijfsmachtiging op grond van de Vreemdelingenwet. Verzoekers zouden bijgevolg nog een visum moeten bekomen om Bulgarije te mogen betreden, om aldaar het verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekers hebben in de aanvraag aangestipt dat het bijna onmogelijk is om een visum te bekomen in Kosovo. Verzoekers hebben onder meer aangestipt dat een reis naar Bulgarije niet haalbaar is, onder meer aangezien zij geen familie, vrienden of kennissen in Bulgarije hebben die hen kunnen bijstaan. Bulgarije is voor hen een totaal onbekend land, waardoor ze voor onbepaalde duur in uiterst onzekere omstandigheden moeten verblijven in een land dat ze niet kennen. Verzoekers vervolgen dat ze dan ook hun zaak zouden moeten sluiten, aangezien door een lange afwezigheid hun zaak dermate verlies zou lijden dat ze de boeken zouden moeten sluiten. Verzoekers wijzen op de vereiste van de proportionaliteit en stellen dat het buiten proportie is dat zij hun aanvraag in Sofia zouden moeten doen, alleszins zou dit in de afweging van de belangen van de Belgische staat en de belangen van verzoekers duidelijk disproportioneel zijn en dus kennelijk onredelijk.

In de derde plaats wezen verzoekers in de aanvulling bij hun aanvraag op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Verzoekers wijzen op hun uitzonderlijk privéleven in België. Ze stippen aan dat ze reeds meer dan zeven jaar een eigen zaak uitbaten met een groot cliënteel en wijzen erop dat ook zakelijke contacten onder het toepassingsgebied vallen van artikel 8 van het EVRM, met verwijzing naar het arrest Niemitz tegen Duitsland waarin het Hof stelt dat er geen reden is om aan te nemen dat de notie van privéleven activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten omdat het vaak het geval is dat in het kader van het werk de meerderheid van de mensen een significante, soms zelfs de grootste, kans hebben om banden te ontwikkelen met de buitenwereld. Verzoekers wezen er in de aanvraag op dat ze via hun zaak zeer veel vrienden en kennissen hebben die hen actief steunen door op straat te komen in hun belang, waarbij een petitie werd ondertekend door zeer veel mensen.

De Raad moet met verzoekers vaststellen dat de gemachtigde uitgebreid ingaat op het feit dat niets verzoekers zou verhinderen om tijdelijk naar Kosovo te gaan om daar een aanvraag in te dienen voor een lang verblijf of hun beroepskaart, terwijl verzoekers in hun aanvraag uitgebreid hebben gewezen op het feit dat ze hun aanvraag niet kunnen indienen in Kosovo waar er enkel een onbevoegde diplomatieke vertegenwoordiging is en geen Belgische ambassade, en zij daarvoor naar Bulgarije zouden moeten gaan, waarvoor ze eerst nog een visum zouden moeten aanvragen voor Bulgarije. Enkel in het begin van de beslissing, waar louter de elementen worden opgesomd die door de advocaat zijn aangehaald in de aanvraag, wordt vermeldt dat *“het gezin [...] immers een aanvraag [zou] moeten*

indienen via de ambassade in Bulgarije. Betrokkenen zouden dus eerst een visum voor Bulgarije moeten zien te bekommen om vervolgens een visum voor België te kunnen aanvragen. Het zou financieel en materieel onmogelijk zijn om zich naar Bulgarije te begeven. Een reis naar Bulgarije voor het hele gezin zou volgens de advocaat financieel niet haalbaar zijn. Het gezin zou hun zaak in België moeten sluiten door inkomstenverlies tijdens hun afwezigheid."

Ook helemaal op het einde van de eerste bestreden beslissing wordt nog gesteld dat: *"Teneinde de juiste procedure op te starten om een machtiging tot verblijf te verkrijgen, kunnen verzoekers nog steeds beroep doen op hun advocate, mevrouw A. G. "Kosovo citizens interested in a long stay (D visa) in Belgium or Luxembourg (family reunion, study, work) should contact the Belgian Embassy in Sofia (Bulgaria) through this address: sofia@diplobel.fed.be."*

Hiermee kan enkel vastgesteld worden dat de gemachtigde in fine niet betwist dat de aanvraag voor een visum D niet op de diplomatieke post in het herkomstland Kosovo kan gebeuren, maar dat ze zich daarvoor naar de ambassade in Sofia zouden moeten begeven. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de gemachtigde op afdoende wijze heeft gemotiveerd aangaande het uitgebreid betoog dat verzoekers in hun aanvraag hebben gedaan over alle bijzondere moeilijkheden die zij zouden ondervinden om niet in hun herkomstland, maar in Bulgarije hun aanvraag te moeten indienen. De Raad moet met verzoekers vaststellen dat de gemachtigde het gehele vraagstuk van de buitengewone omstandigheden belicht vanuit het oogpunt van een terugkeer naar Kosovo. Zo wordt erop gewezen dat eerste verzoeker reeds de inspanning heeft gedaan om in februari 2015 naar Kosovo te gaan om een visum aan te vragen *"via de vertegenwoordiging in Pristina"*, doch dat dit visum werd geweigerd. Er wordt evenwel niet betwist, gezien de motieven in fine van de bestreden beslissing dat ondertussen verzoekers daarvoor naar Sofia zouden moeten gaan en het niet volstaat naar het herkomstland en meer bepaald Pristina te gaan. Verder vervolgt de gemachtigde dat eerste en derde verzoeker wel in staat bleken om een visum te verkrijgen om in Hongarije te kunnen werken en verblijven *"volgens de geëigende procedure"*, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Hongaarse autoriteiten verklaarden *"first time he applied for residence permit at the Embassy of Hungary in Pristina."* De stukken van het administratief dossier bevestigen dat die aanvraag voor een Hongaars verblijfsrecht, dat overigens op het ogenblik van de bestreden beslissing voor eerste verzoeker reeds was vervallen, kon aangevraagd worden op de Hongaarse ambassade te Pristina en dus bleek voor die aanvragen wederom geen vereiste om zich naar Bulgarije te begeven. De gemachtigde motiveert *"de verklaring dat verzoekers niet terug kunnen keren naar het land van herkomst om er een procedure op te starten voor het bekomen van een werk- en verblijfsvergunning, wordt door hen zelf op de (sic) manier weerlegd."* Dit motief heeft het wederom over het land van herkomst maar biedt ook geen antwoord op het uitgebreid betoog in de aanvraag van verzoekers dat het voor hen administratief onmogelijk is om in het herkomstland de aanvraag in te dienen en het disproportioneel moeilijk is om de aanvraag in Sofia te moeten indienen. Ook de verdere motieven dat verzoekers nog steeds een Kosovaars adres hebben en het gezin voor beperkte tijd in Kosovo kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun procedure om in België te kunnen werken en verblijven, laat het betoog in de aanvraag aangaande de verplichting om in Bulgarije de aanvraag in te dienen, onbeantwoord. De gemachtigde vervolgt nog dat het gezin *"voor 2009"* nog visa *"kort verblijf"* voor België heeft aangevraagd en verkregen en dat *"het Kosovaarse gezin dus met de procedure via de Belgische vertegenwoordiging [is] vertrouwd"* maar opnieuw kan dit motief niet volstaan aangezien niet blijkt of met de *"Belgische vertegenwoordiging"* bedoeld wordt op de Belgische vertegenwoordiging in Pristina, of de ambassade in Sofia. Er blijkt niet of voor een visum dat enkel een kort verblijf toestond, ook was vereist dat verzoekers zich begaven naar Sofia of dat de aanvragen in Kosovo konden worden gedaan. Hoe dan ook moet met de administratieve vereisten op het ogenblik van de bestreden beslissing rekening gehouden worden. Ten overvloede antwoordt de gemachtigde hiermee ook niet op de uiteenzetting in de aanvraag dat indien verzoekers zich zouden moeten begeven naar Sofia, zij hun zaak in België zouden moeten sluiten en hierbij zeer zware financiële verliezen zouden lijden. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers hun zaak in legaal verblijf pas hebben opgestart in 2012-2013, zodat zij *"voor 2009"* nog niet met een eigen zaak zaten. Het kan niet redelijkerwijs betwist worden dat de situatie voor 2009 en op het ogenblik van de bestreden beslissing, zijnde 24 juni 2020, geheel anders is.

De Raad stelt ook vast dat de gemachtigde zelf verwijst naar het principearrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769. Dit arrest zegt nochtans: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van*

herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;”(eigen onderlijnen). Hieruit blijkt dat ook de Raad van State de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische of diplomatieke of consulaire post als een “typische” buitengewone omstandigheid beschouwt. Verder hebben verzoekers ook aangestipt dat ze niet over een visum beschikken om zich naar Bulgarije te kunnen begeven. Ook op dit argument wordt niet geantwoord in de bestreden beslissing. Ook dienaangaande heeft de Raad van State reeds in een gelijkaardige zaak gesteld: “Dat de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij “zich, net zoals elke Armeniër, naar de Belgische ambassade in Moskou (dient) te begeven om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen” en dat de verzoekende partij “niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen”; dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter ook het feit dat zij niet over reisdocumenten beschikt, als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken met deze buitengewone omstandigheid rekening heeft gehouden; dat het zich als Armeniër al dan niet naar Moskou kunnen begeven uiteraard fundamenteel is om zich naar de Belgische ambassade aldaar te kunnen begeven, zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld; dat de formele motiveringsplicht aldus is geschonden (RvS 22 maart 2010, nr. 202.208, T. Vreemd. 2010, nr. 3, 260)”.

De Raad moet dus met verzoekers vaststellen dat niet afdoende is gemotiveerd in de bestreden beslissing over de onmogelijkheid om in hun herkomstland een aanvraag in te dienen en de disproportionele moeilijkheden die het indienen van de aanvraag in Sofia in hun uitzonderlijke geval met zich mee zou brengen, hetgeen zij nochtans op zeer uitgebreide wijze in hun aanvraag hadden uiteengezet. De Raad moet verzoekers ook volgen dat dus niet op zorgvuldige wijze rekening is gehouden met de aangehaalde elementen in de aanvraag.

Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat het feit dat er ook een procedure bestaat om als zelfstandige in België te komen werken, niet inhoudt dat in het kader van de huidige procedure de gemachtigde op onzorgvuldige wijze de buitengewone omstandigheden mocht onderzoeken en hierover op niet afdoende wijze kon motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de overheid duidelijk rekening heeft gehouden met de situatie van verzoekers. De Raad kan dit om de supra uiteengezette redenen niet volgen. Op het eerste citaat dat verweerder in de nota weergeeft over de aanvragen die op de Hongaarse ambassade in Pristina zijn gebeurd en het feit dat eerste verzoeker nog steeds een adres zou hebben in Kosovo, is supra reeds ingegaan. Zoals gezegd, betreft dit geen antwoord aangaande disproportionele moeilijkheden om niet in Kosovo, maar in Sofia de aanvraag te moeten indienen. Wat betreft het tweede citaat dat verweerder weergeeft in de nota, heeft dit betrekking op de meerderjarige dochter van verzoekers. De meerderjarige dochter is evenwel thans geen verzoekende partij in het geding, zodat de motieven over haar situatie in de bestreden beslissing geen uitstaans hebben met de situatie van verzoekers. Bovendien en ten overvloede hebben die motieven wederom betrekking op het feit dat de dochter op een bepaald ogenblik met een vlucht van Pristina kwam en nadien met de wagen naar Kosovo is teruggekeerd. De motieven hebben dus wederom betrekking op Pristina en Kosovo. Voor het overige gaat verweerder in de nota evenmin in op de door verzoekers aangehaalde disproportionele moeilijkheden door de vereiste om de aanvraag in Sofia te moeten indienen.

Het betoog van verweerder kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Dit derde onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In het eerste onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Verzoekers wijzen er terecht op dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, enerzijds te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekers een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroepen. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Zoals verzoekers aanhalen benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

In casu lijkt de gemachtigde geen beschermingswaardig privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aan te nemen. Het gezin zou geen voldoende hechte sociale banden in België buiten het eigen gezin aantonen en er is geen sprake van enige vorm van afhankelijkheid, zodat niet dienstig zou kunnen verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. De Raad is evenwel van oordeel dat in casu niet redelijkerwijs kan betwist worden dat verzoekers, conform de duiding van het begrip privéleven volgens het EHRM, het begin van bewijs hebben voorgelegd, dat voldoende nauwkeurig is in het licht van de omstandigheden eigen aan hun zaak, om te spreken van duurzame sociale banden en een (uitzonderlijk) privéleven in België. Het standpunt van de gemachtigde is in deze, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen stelt, kennelijk onredelijk. Zoals verzoekers in hun aanvraag terecht aanvoeren, behoren ook professionele activiteiten tot het begrip 'privéleven'. Verzoekers hebben daarbij in de aanvulling van 31 juli 2019 terecht gewezen op het bepaalde in punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM. Bij de aanvraag voegden verzoekers om hun sociale banden in België aan te tonen, ook petitie met honderden namen en krantenartikelen toe over de actieve steun van mensen voor hun specifieke situatie, waaronder vele studenten in hun buurt. De gemachtigde gaat hieraan voorbij. Het is onbetwist dat verzoekers reeds bijzonder lang in het Rijk verblijven, waarbij zij in legaal verblijf een goed functionerende zaak zijn gestart en duurzame sociale banden hebben opgebouwd. De gemachtigde heeft het overigens in de bestreden beslissing ook zelf over *“goede contacten met enkele Belgische gezinnen die ze leerden kennen tijdens hun eerste bezoek aan België naar aanleiding van gewelddadige gebeurtenissen eind jaren 1990 tussen Kosovo en Servië”*.

Bovendien is de gemachtigde overgegaan tot een belangenafweging, hetgeen in principe het bestaan van een beschermingswaardig privéleven veronderstelt. Aangaande de in de aanvraag opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, heeft de gemachtigde enkel in die belangenafweging gesteld dat: *“een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Verzoekers kunnen in casu gevolgd worden dat deze motieven niet volstaan om te spreken van een zorgvuldige belangenafweging in het licht van hun uitzonderlijk privéleven, dat blijkt uit de stukken gevoegd bij de aanvragen en aanvullingen en waarop zij hebben gewezen. Ook al neemt de Raad aan dat, afhankelijk van de zaak, stereotiepe overwegingen toch een afdoende belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM kunnen vormen, is dit in casu niet het geval. Immers valt opnieuw op dat de gemachtigde de belangenafweging terug in het licht van Kosovo heeft gedaan waar hij stelt: *“een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen”* en een *“verplichting om terug te keren naar het land van herkomst [...] wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Zoals supra reeds uiteengezet, kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat verzoekers terecht aanvoerden dat geen rekening is gehouden met het feit dat hun machtigingsaanvraag niet kan ingediend worden in Kosovo. Er blijkt niet dat alle voor de belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden eigen aan verzoekers' situatie kenbaar werden betrokken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM aangaande het privéleven van verzoekers wordt eveneens in de aangegeven mate aangenomen, nu deze verdragsbepaling een zorgvuldig onderzoek vereist.

In de nota met opmerkingen beperkt verweerder zich tot de stelling dat is rekening gehouden met artikel 8 van het EVRM, waarbij de voormelde paragraaf wordt geciteerd en gesteld dat verzoekers niet kunnen aanvoeren dat de motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Dit betoog doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Daarnaast stelt de Raad ook op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de drie volgende bestreden beslissingen anderzijds formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers, eerst nadat werd beschikt over de door hen ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar de bevoegde diplomatieke post verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat bevelen om het grondgebied te verlaten, konden

worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg moeten de bevelen om het grondgebied te verlaten ook om die reden als volgbeslissingen worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het in de zaak RvV X de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

Gelet op het voorgaande past het in de zaak RvV X de kosten van het beroep ten laste te leggen van eerste verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissingen van 24 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van verweerder (RvV X).

Artikel 6

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van eerste verzoeker (RvV X).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES